

તમાંશે અલાદીન

તથા

પરીયાંની હવાઈ મીજલસ.

નાટક ૪ અંકી.

મુંબઈની જાણીતી નાટકમંડળીઓએ કરી બતાવેલા
તહરેવાર રાગ રાગજીઓથી બરેલા એ
ગાયબુરૂપી એલો.

આવૃત્તિ બીજી.

પ્રગટ કરનાર

“નીલાબદાર.”

મુંબઈ:

આરિયન્ટલ એવિયાનામાં ડાબું.

૧૮૮૨.

કિંમત ૪ આના.

૫૭૪૩

તમાંશે અલાદીન.

તખતા.

ચીનાઈ.

શાહેચીન.....ચીનકા રાહનશાહ.
અલાદીન.....દરજ મુસલમાનકા પેટા, પીછેસે શાહકા જવાઈ.
વજીરજાદા.....શાહેચીનકા વજીરકા લડકા.
અદલખદર.....શાહેચીનકા પેટો.
અમર.....ભીમકા કાદેલો.
આદર.....અલાદીનકા.

હકુસાની.

અબનેઝાર.....આફ્રીકાકા બડા ભદુગાર.
કસરાક.....ઉસકા નોકર.

પરસ્તાની.

અરશાકે.....જનોકા બાદશાહ.
પરી.....અબનેઝારકો રાહ બતાવેવાળો હુર.
દેવ.....અંગોસ્ઠરીકા દેવ.
દેવ.....ચેરાગકા દેવ.

હાકી, નોકર, દરબારી, વગએરા વગએરા. મુકામ ચીન ચીર આફ્રીકા.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

ભદુગરકા ધર.

(અબનેઝાર ભદુગર રમલ દેખતા હુએ ચીર ઉસકા નોકર
કસરાક સોતા કુવા નજર આતા હુએ.)

(આઈ રત અસંત.)

અબનેઝાર—પાઈ રત અસંત બાહરે બાહરે જાયે અખત મારે,
જાયે અખત વકત એ કમોલ—પાઈ રત

૧૭૪૩

અરમાં પુરે સાંઈ મોરે મનવા ખુશી હૈએ,
હરવા જોગ અતહર મીલાએ.—પાઈ રત૦
કુંડું જોકો પાઈ પાંકા અરલાક પુ'ગુ' મએ,
મનકે રોગ વોહી મીતાએ.—પાઈ રત૦

(કસરાકો બેદાર કરતે હએ.)

ગજલ.

(તફરતા હોતા હએ અવસાખી યુલ'દામ કહી.)

અખનેઝાર—જહદ બેદાર હો અયે હયશીએ ના કામ કહી,
સો ના રહે બખતમાં અપને મરેશામ કહી.—ટેક૦
હકસે ઉમીદ હએ કમરાકસે ચમકે મોરા બખ,
કુર હો રંજો મુસીખત મીલે આરામ કહી.—ટેક૦
તુજકો લાજમ હએ કે વા કૌલ કરે અપના વફા,
શાદ કર દીલકો મેરે જહદ વો અબ અબકામ કહી.—ટેક૦
(ગમીતમેસે પસો નમુદ હોતી હએ.)

(સારેગમ પમગરે.)

પરી.—અબ તું હો ખુશી દીલસે,
ગમી જકે ખુશી પયદા હોતી કહી માનસહી.—અબતુ હો૦
ઉમીદ બર આવે,
ફાનુમ તોરે હાય આવે, શાહી લાવે.—અબતુ હો૦
(ગદેબ હો જાતી હએ.)

(અખીઆ બાગ રહીએ.)

અખનેઝાર.—ચેત જા જલદીવે—સીપાહ મોરારે૦
અરલાક આવે ગાફીલે, સખ શાહવાસે વારીવે,
ચમકેગી શાહી મોરીવે.—સીપાહ મોરારે.

(જમરાત હોતા હએ મોર અબરમેસે શાહે જીત અરલાક દાખીલ હોતા હએ.)

અપનેઝાર—

(અપને પીયુષા નવરંગ ખાગ, ચલી મથે દેખનકું.)
મથે શાહે જીન પ્યારે અરલાક, આગે તોરે નીવરા મરકો;
અરજ કરત હમ્મે ચેરા તોરા, દેખન ઉનકે જો હરકો,
લાહે અગર તું દીયા જાદુકા, સુખ મતલબ મીલે મુઝતરકો.

(જીલ.)

મોકો મીલે સખ જગડી ન્યામત, મોકો મીલે સખ ન્યામત,
મોકો મીલે સખ ન્યામત હમમત, કાંમ બને ઝો રાહત,
કામ બને ઝો રાહત, મુજકો જોર હરે હો કુદરત,
લગે હાથ જાન મારે—દીપક જાદુકો દેરી મેરી,
ગર હો નઝર તેરી.—અઝમે શાહે૦

(રાજા હુ મથે કાંમકા હાંદર મેરા નામ.)

અરલાક.—રાજા હું મઝમે જીનોકા હમ્મે અરલાક મેરા નામ,
તેરે ઝેક દીપકકે ખાતેર છોડા અપેશ આરામ,
જીમ દીપકકા હૈ તું હમ્મે તું સુનલે ઉમકા મુકામ,
ડરા તોલ પુર પરખતમે હમ્મે જીમમે ઉમકા કાંમ.
લરકે કોઈ ખેવારીમસે લીજીઓ ઝે તું કાંમ,
જાહઝીમો ન હરગીજ ડરેમે, હોગા કાંમ તમામ.
દેતા હું છડી જાદુકી જીસે ગાર ખુલે ખેશક,
દીગર ઝે લે અંચુડી મુજસે જીસે મીલે દીનક.
(જહો આંર અંચુડી દેકે અરલાક ગયેખ હાતા હઝમે.)

(મીસતી મેરી.)

અપનેઝાર.—જીસતી તેરી, દીન દુનીમે, નાહી સનદ તેરી,
ખે કલ હુવા નાદાન.—ટેક૦

ધભરા ના તું અમ્મે યાર, વરન ખાવે માર,
કીસકા આધાર, રખતા તુ જોરી.—એકલ૦
દુસરા કોઈ આલાક, ધુંદુગા અમ્મે નાપાક,
કધુ ન રખે દાત, કરે મદદ મોરી.—એકલ.

(જાતે હમ્મે.)

બાળ પહેલા—પરદા દુસરા.

રાસ્તા.

(અલાદીન લડકોને સાથે ખેલતા હમ્મે ઇતનેમે ઇસકી માદર તાખીલ
હોતી હમ્મે, સળ ભાગ જાતે હમ્મે, અલાદીન ધભરાકે ખડા
રહતા હમ્મે.)

૫૬.

(વાહવા સાહેબજી.)

માદર.—(અલાદીનકો.)—મુરત એ તેરી એ ગુણી કયા મોરી,
ભરીથી દુખમે સુનલે એ ગ્યાંની.
એા ઉજડ નાદાન એલે હમ્મે તું દીન રમ્મેન,
કીસ ખાપ ધનપે મસ્તી હમ્મે એ ઘરમે નહી સુખ ચયેન;
અલાદીન છોરદે નાદાની.—ભરીથી દુખમે૦

અલાદીન.—એા મોરી ખારી માતા ખાતમે મત કર લડાઈ,
સારે ખોટાહી સુનતે હમ્મે સો હોગી મેરી હયાઈ;
હમ્મે તનકો કમરતકી ગુણી.—ભરીથી દુખમે૦

માદર.—અમ્મે બેટા તેરા પીતા મરા આલમ હમ્મે એહી,
હસી ખુશીસે રખવી મયે તુંજકો જો હોતા તેરા ચચા,
શીરા હયે સુખપર જલ પાણી.—ભરીથી દુખમે૦

(પોછેસે અબનેકાર આકે સળ સુન લેતા હયે.)

અલાદીન.—અઝમે મા મઝમેને અચાકો દેખા નહી હરગળ,
જીતા હઝમે યા મર ગયા ઝમે કહે દેતો હો અથેન,

માદર.—હઝમે હમપર ખીતી ખીપત હઝમે ખરી.—ભરીથી કુખમે
(જાદુ આજની, અજબ કુદદારા રે.)

અખનેઝાર.—(કસરાકકો.) સુન કસરાક, મીલા યુણી ખારારે.
લડકા હઝમે ઝમે તેજ ઝોર ઉજડ,

ધસ્સે.ખનેગા કાંમ ચારારે.—સુન કસરાક
(વોહી રાહ.)

માદર.—ચલ જહટ બેગીસે, અપને ઘર જાઝમેરે,
સુનરે અલાદીન મુસતફા ખારદ્દા,
સખ જગ દુંડા મેરેકો કાંહાં પાઝમેરે.—ચલ જહટ બેગીસે
(જલવા જો પુમને દેખાયા.)

અખનેઝાર.—મુસતફા ભાઇ દીલઆરાં મેરા જી જાનતા હઝમે,
મેરી મા જાયાયા ખારા મેરાજી જાનતા હઝમે.—ટેક.
અઝમે ભતીજે મેરે કે ખુશ હુવા દેખેસે તેરે,
તું હઝમે ધન આંખોકા તારા, મેરા જી જાનતા હઝમે—ટેક.
અઝમે મેરે ખારે તું મેરે ભાઇકા હઝમે અશમે ચેરાગ,
હો ખગલગીર હમારા, મેરા જી જાનતા હઝમે.—ટેક
(રામા મોરીરે ધાધરીઆં ફાડીરે.)

અલાદીન.—રામા પરે રખ કરવા તોરારે,
કાલે કાલે હાત મોકો ના છીઝારે.—ટેક
ચલ ચલ ડગવા કીસ દીનકા હથે તું,
કાકા ખન મોરા મીલ ગયા,
આજ પાંજી પીતાકે દેખું મોહ ન દેખું તેરા,
મંગલ મુરતી ઝમે કાંહાં આધરે.—રાંમા

(તોરે સૈયાં કરે ચતુરાધરે.)

માદર.—તોરે ખીના અઝમે પીયા આફત આધરે.

આફત આધ, ગમ આધ, તોરે ધીઆન લગાધ.—તોરે ખીના.

સીતે સીતે તેરી હમર કટી જનની,

તુને જેહમત દુનીયામે કયા કયા હઠાધ.—તોરે ખીનાં

(ઝો મઝમે વારી, દ્રીગ લોચન મધમાતીઆ.)

અબનેઝાર.—ઝો મઝમે વારી, કયુરી બહેનાં ધભરાતીઆં,

નીલી પીલી નઝમેન મતકર હમ્પર.—ઝો મઝમેવારીં

અગાના મઝમે યા ખીગાના મઝમે,

ગજબ કરના મોરી ભાભીજનન,

સુસતકા દરજી મોરા જો ભાધ,

તોરા ધનીયાં નહીં કર બતીયાં—ઝો મઝમેવારીં

(આજ કાંનાં મોઝમે લીઝમે બાંઝરી બજાધ રે)

માદર.—આપકુ તો અઝમે મીઆં, મઝમે જનતી નહી જરા,

જનતી નહી જરા, એ કાંહાસે આધ હઝમે બલા—આપકુ તોં

સોહારકા ભાધ હયાં, એકીયા અઝમે સાહેબ,

વોહખી નહીં ખપર મુજે કે જીતા હઝમે યા મર ગયા—આપકું

(ધુનસે બજાઝમે ખંસી.)

અબનેઝાર.—ભાધ, હમસે છુટા હયે ભાધ,

આફત લગી જીઆ આવમ,

ચમત ચલત બઝમે લગત દેખુ' સરહદ ચશમાન—ભાધં

દેશ એશ તજકર ભાભી સુન આવત,

જેહમત, કેહેના કુઠ માન નહી, સુધ જોઝમે ભાધ જનન.—ભાધં

(ગર હમને દીલ સમનકુ દીઆ શીર કીસીકુ કયા.)

અબનેઝાર—ખાલીક કીસીસે ભાઈ ન કીસકા જુદા કરે,
દુશમનકોબી નમીય ન એ દીન ખુદા કરે.—ખાલેક૦
સખ માલો જર જો મેરા હમે વો ધસ પીસરકા હમે,
ખાવે પીવે ખીલાએ ઝૌર અએજો મળ કરે —ખાલેક૦

(તુંજ મુખ અતી મુખ દાય થયુજ.)

અલાદીન.—રખ મતલખ બર લાએ રખીએાજ,
મોહ કીના પુર જર મીલનેકા કયા રંજ.—રખ૦
મા સાહેબ એ ચચા હમે મેરા મુહ હચે ધસકા મેરે પેદરસા,
હું રાજી જીમમે તોરી મરજી.—રખ૦

(ખાગીસતરોકી મંદ મયાને હતા એક એનસ્તી પુરવીન.)

માદર.—એ ધયાન છોડો અથે ખારે દીલસે ચચા નહીં એ તુમારા જાન,
ખુદાઈ જાને—કે લે ના પુછ ધસકા નામે નીશાન—ખુદાઈ૦

(વોહી રાહ.)

(પએછાં ન,

અબને૦—અએ બાબી કહે અમે મુસતકા નામ મેરા તુંમ લએ
કહા હું મએને—એનામ રખો તુંમ દીલમે થાંન-કહા૦

(કવન ગુનગારી દીલીરે.)

અબનેઝાર.—સુખન સુન ખારે મોગરે,
મથે કાએ તોહ સોચને.—સુખન સુન૦
મોરી સારી કમાઈ, તોએ હું જદે ભાઈ,
દસ લે અસરશી તું શાહી કપરેકા.—સુખન સુન૦
(દુધ ખેચન મથે ન જવું દધઆં)

અલાદીન.—અખ ગુલશન મથે પાઝરે મધઆં,
અમન અમનકી આઈ બાહાર,—અખ ગુલશન૦

અમક ઝમકસે કપરેકી તૈયારી હોગી,
 સખી અમું મીલા મોહ,
 મોહરે એ બાહ્યાને દીયા હવે સવાર.—અબ ગુલશન૦
 (અલાહીન જાતા હએ.)

(આજ મારે આજ.)

અબનેઝાર.—ખાત મારી દેખાજી,
 કયાહી શાદે પીશબદ સોપ મોહ મુનલે ખાતે.—ખાત૦
 શાંમકો પીછે લાજી શીર કોઇ ન ગમ ખીચે,
 દાહાશત ન રખો બાબી સાતે.—ખાત૦
 (કચેસી હોરી ખેલાઇ.)

માદર.—તોરી માસે હો કયા ખરાઇ, રાહ મએ દેખુંગી બાઇ.
 રાહતો આરામ દેખી મએને વુજસે,
 હો હરકો અચેસી સગાઇ,
 બડકેકો જલદી પીછે લે આવો, અરજ—લાલા,
 અરજ એહી હએ મુનાઇ.—તોરી૦
 (માદર જાતો હએ.)

(બહડકે પરીસે શકલ મેર.)

અબનેઝાર.—ખેલા ફરેખ હમને મીઆં ખુબ રાજો, શખ,
 મુશકીલ જો કામયા વોહ યાં આશાન હવા હએ રખ—ટેક૦
 ચાલાક ખુબ લડકા મીલા હવે અલાઓદીન,
 અંજામ કામ ઇસ્સેહી હોવેગા સુકે રખ.—ખેલા૦
 (અલાહીન દાખલ દોવા હએ.)

(નજરા બર મારારે.)

અલાહીન.—વુહીતો હએ અચા મેરા, મએ હું દાચ તેહારારે,
 બોલો વુમ મુહસે ગુંગે હો બને કયા,
 મએ નહી તોહ બાચારે.—મએ દામ૦

અખનેઝાર.— (વોહી રાહ.)

કહો ન અવેશા અઝમે મીઝાં ઝમે ભાઈ ન હઝમે તુમારાંરે,
ઝમે ભાઈ ન હઝમે તુમારાંરે, ઝમે નોકર હઝમે હમારાંરે.
અલો મોરે ખારે યુલશનમે જાવે,
ખુશ હો દીલ હમારાંરે.—ટેક.

(ભાતે હઝમે.)

બાબ પેહલા—પરદા તીસરા.

શાહેચીનકા મેહેલ.

(શાહેચીનકા કુખવર બદરૂબબદરકા ફરશાનબર આતા હઝમે.)

(છાંડ લંગરવા મુરખ મોરી બાંધરે.)

શાહેલીઝાં.—ગાઝો શાહેલીઝાં શાહજાદી મોરી આધરે,

કઝમેશી ચમક ગોરે મુખડેપર પાધરે.—ટેક.

રખે સલામત હક આલમમે, ઝમેહી કુવા હમ માગતે,

હરદંમ હરદંમ હરદંમરે, કુખુલ પેશ હસે ઝમે કુવા આધરે.—ટેક.

(તનન દીમ દીમ દારા દીર દીર દેરના.)

બદરૂબબદર.—હાઝમે મોરે સેમાં કાંહાં હોગા.—બદનસીબ,

રંજ પાઈ મોહકી આઈ ખુદા ખુદા.

દાસી દેખ મોહે પુરે.

સરર હાઝમે બરે હુવે બાગા સુરશરી,

દેખ તુ હદર હાલ મેરા, હાલ મેરા; હાલ મેરા.—ટેક૦

બાપને કીની મંગની મોરી આફત પડી મોપે,

ગમને મારા હઝમે જાલીમ કહું ગીરીઝાંઝો બકા.—ટેક.

આખમ બોલા ઝમેક જાહકુને શાદી તેરી જાન,

હોગી બેશક અલાદીનસે રહે તું શાદ સદા.—ટેક૦

(કપુરે ખડા હોંડુસ્તાની.)

શાહુલી.—એ હમે યુમાં તુંડકો જાની,
 નાહક હુધ હમે દીવાની.—૨૬૦
 કાંહાકા અલાદીન કાહાકી એ ખાત,
 તેરા શૌહર હમે લાસાની.—નાહક હુધ હમે દીવાની૦
 વજરકા લડકા હોશ તું દાનાં,
 ઉશકી હોવેગી તું રાણી—નાહક હુધ હમે દીવાની૦
 (ખેત.)

વજરખાહા.—(અંદરસે) મેરે મકાનમે જાતાહું મને તું કપુર હુવા
 સોહર હું શાહજાદીકા લડકા વજરકા.
 શાહાદી હમારી કેર ચુકી લેએ સારસે હરમે,
 શૌહર મલે હો ગયા ઉસકો ચરમા દહેરમે,
 અંગોઠી એ દેનોકો જાતા હું મએ નીશાન,
 તું રોકતા કપુર મુજે અએ બદજન વ બદયુનાન.
 (ખેત.)

નોકર.—(અંદરસે) સુનીએ જતાખ હુકમ હમે શાહાકા મુજે,
 કે હરગીજ જાને દીજો ન મેહુલમે કીસે.
 (કાહે રોસે બલમાં મોરા.)

બદરૂલખદર.—દખ તુંરે ચેરી જાકે, ડરપે કીયા તુકાન,
 મુજસે કર તું આ બયાન.—૨૬૦
 જાલદી ખખર લા મોહે સુના આકે,
 હમે એ કૌન વાંહાં અએસા ખેયુમાંન.—૨૬૦
 (વોહી રાહ.)

અમર શાહુલી.—સુનીએ મોરી શાહજાદી, આએ હમે મીઆં
 વોહોતો મીલનેકો હયાં.—૨૬૦

પીસરે દહરકા હુકમ હોતો આવે,
એહી મુનાઇ મએને મારી ખયાં.—ટેક.

(મરીયમ ખારી મારી.)

બદરૂલબદર.—મુનલે ચેરી મારી, ખુરકા હમારા હોઢલે તુંરી,
વહરજાદા આવે જખ ન કરીઓ મુહસે ખાત;
ઉસકો ઉડાવે હયાં મસખરી કે માથ.—ટેક.

[શાહુદીકો ખુરકા ઘોઢાકે ઉસ ફેરશપે બીઝાતી હએ બદરૂલબદર એર શાહે-
બીઓ સખ ખુષ બને હએ ધતનેમે વહરજાદા ચોહ શાહેલોકો અપની માશુક સમજ-
કર મોહાબત કરને જાતા ધતનેમે સખ હસકે બાહાર નીકલ આતે હએ, વહરજાદા
નેહાજત મુસામંદ ઘોઢે જાતા હએ.]

બાબ દુસરા—પરદા પેહેલા.

એક વીરાના જંગલ.

[એક શીહાગાર નજર આતા હએ અબનેઝાર, અલાહોન એર કસરાક
શાખીલ ઘોઢે હએ, અબનેઝાર જહુધ કલામ પડતા હએ—ધતનેમે
એક સજર ફેટતા હએ. છસે અલાહોન મોકિલા હએ.]

(કયા કહે હાલત હમારી એહતો અખતર હો ગઇ.)

અલાહીન.—એ ચચાતો નહીં હએ, હએ લારખ જહુગર કોઇ,

મેરી માંકે પાસ પહોંચા ઓ ખુદઆ કર કોઇ.

હાલ મેરા મેરી અમાસે મુંનાને કે લીએ,

જને વાલાબી નહી મીલતા હએ મુએ ધર કોઇ;

અખતો તોરાહી અલાહીનકો આસરા,

તુંજ સોવા મુશકીલ કુશા નહીં ખાલેક અકબર કોઇ.

(તેરા ચાર સુબેદાર તુંજે કાયકી કરી.)

અબનેઝાર.—બેટા જોફ ના ખા તુંજે કયા હએમ ડર,
તોરે લીએમ હએમ એ ગંજ, જાવેગે સખ રંજ,
પથર ઉઠાતો અલી બુલેગા શસપંજ.—બેટા.

(હાએમ પરવરદીગાર.)

અલાદીન.—હાએમ એ અધેરી ગાર.

ધડક ધડક માં દીલમે આએમ, હુંગા મએ પ્રીતનાર.—ટેક.
જાજી ન અધેરી જાહંતમમે મએ આફતકી હએમ જાલા,
બહેરે ખુદા મુજે છોડો આમુ તુમહો બંદેનવાજ.—ટેક.

(આજ રહુંગી રાત.)

અબનેઝાર—છોડ દે ડરકી ખાત મીઆં, મોરે છોડ દે ડરકી ખાત
જોફો ખતર સખ જાવેગે, તુંતો રખ એહ છલા હાય.

(અંગેસ્તારો દેતા હએ.)

દો રસ્તે હએમ સીધી રાહસે. ચેરાગ નજર એક આએમ.
ઉસકો ખુજ કરકે લા તુ બેટા, તાકે જુઆ મુખ પાએમ,

(અલાદીન જાનેડો ડરતા હએ જુસકો અબનેઝાર

બહેતો સુલમસે ગારમે ફેક દેતા હએ.)

ખાખ દુસરા-પરદા દુસરા.

(ગુલીસ્તાં નજર આવા હએ.)

અલાદીન— (પસે મરગ મેરી મજરપર.)

હમ જોફ નાહક યા મીઆં એહ તો ગુલીસ્તાંપર ખાહાર હએમ,
એમો ગુલીસ્તાંપર ખાહાર હએમ, એમો ગુલીસ્તાંપર ખાહાર હએમ.
આવે ડમડીમે અધેરી એક ફલ, ઉસકે વાસ્તે એચે કીતને રંજ,
નાંદાં હએમ યો મેરા અયા, બજા જો અધેસે બરપર નીશાર હએમ.

कांहां हम्मि अजुण येराग वोह, के जुसके सीम्मि मम्मि आया यांहां,
शम्मिद आता हम्मि जो नजर वोही ठुसके दीलका मयरो करार हम्मि.
अह येराग देया तो क्या जला, मुजपर कम्मिशी कम्मिशी गीरी जला,
हम्मि वोह यारो परमला, नही अकलका अण सुमार हम्मि.

[अलादीन क्रानुस ओर गोउसे जवाहोर सेता हम्मि धननेये
अमनेजारका आवाज आता हम्मि.]

(नकर देर अये देव जहुरे खुदा.)

अमनेजार.—(उपरसे).—कहा हम्मि अलादीन हेतुं जवाय,
येराग आया लेके तो दहे शीताय.

अलादीन.—अया मुजको जहुरे नीकालो शीताय,
येराग लेके आया हुं अम्मि जनाय.

अमनेजार.—(उपरसे).—मुंजे पेशतर देवेगा तुं दीआ,
तो जहुरे नीकालुं तुंजे परमला.

अलादीन.—जंधा हम्मि कमरे येराग अहे हुजुर,
जो नीकलुं मम्मि जहुरे तो दे कुं शुहर.

अमनेजार.—(खुदावंद हो आलमरा.)

(उपरसे).—अरे आ जेहया तकरार, तुं मुजसेमी करता हम्मि.

मुंजे दीआ आ दे जदकार, वगर न तेरे हकमे गार,
हो भीखले कथ वीरोतार, न नीकलेगा कभी जुनहार.

[अमनेजारका कसरकके गारमे केक देनां कसरक ओर
अलादीन गारमे भीलना ओर कसरकका अला-
दीनको धारासे केहुना के अमनेजार अल गया.]

(जरा नअनेजोसे नअनेन भीजा.)

अलादीन.—हमये कयसी हुध जोरो जका,
जकारे कर वोह गया हम्मि जलीम दुनीआने कुयसेके जजो.
मज्मांत आध मेरी क्या मम्मि करं अण,

રખ મેયાં કયસેકે પાઞી.—પાંઉરે.

અખ હો પરી હઝમે આફત—દુનીઆં મે.

[અલાદીન ગમગીન હોતા હઝમે ઇતનેમે કસરાકે અંગોસ્તરી ઘોસનેકા હંસારા કરતા અલાદીન ગોહુ અંગોસ્તરી ઘોસતા હઝમે, એક છત હાથર હોતા હઝમે.]

(ખેત.)

અંગોસ્તરીકા છત.—કહો અઝમે મીઆં કયું કીઝમે હમકો યાદ.

અલી લાઞી ખર જો કુચ્છ હોવે મુરાદ.

કરે જુદ જો કુચ્છ ફરમાવો કાંમ,

હું મઝમે ઉસ અંગોસ્તરીકે શુલામ.

(અરે લાલલદેવ ઇસ તરફ જલદ આ.)

અલાદીન.—અઝમે છત મુજકો પરા હઝમે ઝે કાંમ,

વલે હયાંસે બાહર નીકાળ ખસ સલામ.

મઝમે માંનુંગા અથેમાન તેરા દીન વ રાત,

જો તું ઇસ અંધેરેસે દેવ ન જત.

[દેવ કસરાકે એર અલાદીનઝે સે જાલ્ય હઝમે.]

બાબ દુસરા—પરદા તીસરા.

અલાદીનકી માદરકા મકાન.

[અલાદીનકો માદર ખેલો કુછ નબર આતો હઝમે.]

(ગઝમેરત ન આહ તુજકો કુચ્છ અઝમે યાર ખેશરમ.)

માદર.—સદ હયેકુ ડ્યા સીતમ હઝમે ડ્યા જુલુમ હઝમે અલમ,

ચુમ નુર ચશમ મેરા હુવા સદ હજાર ગમ.

શીરાનકો લે ગયાયા ચચા ઉસકો શેહરમે,

આયા ન અખ તલક એલાહી એહ ડ્યા સીતમ.

(અલાદીન એર કસરાકે થકે ફુર આતે હઝમે.)

(રામા મારી ધાધરીઆં તોડીરે)

અલાદીન.—અમ્મે માં મોહર દુઆ વાહાં તોડીરે.

કમ્મેશી કમ્મેશી ઉને માપે કાની બલજોરીરે.—માં મોહર
મોહર અમાને કમ્મેદમે દાલે, પીછે કહુંગા મમ્મે સારા બયાન,
અલ દે રેટી છુજે ભુક લગી હમ્મે બારી,
ભુકડે માત મોહર કલ આધરે.—માં મોહર .

(હમાંરી મંદરીઆં કમ્મેસે સુની.)

માદર.—બેટા સુનીઆ કમ્મેશા કરના હાલ હોવે અબ કમ્મેશા,

પમ્મેશા કવરી કુચ્છભી નહી.—બેટા

સુત રખી હું કાંટકે, જા બદે બાજરમે,

અલે કુચ્છ વોહ કારમે જાતી હું મમ્મે લાને.—બેટા

(જેયનન કજરા દારે રેમાં.)

અલાદીન.—બેચન સુત ન જાવો મધયાં, બેચન સુત ન જાવો,

પહેલે દીઆ અં બેચકે લાવો.—બેચન

કુત તબ હોવે દો તીન દીનકા,

દેઆ જુસે બજાર,

તાકે ખુશી અબ આવે હમકો.

અમાજી કરે અં કાર.—બેચન

(વોહી કાહ.)

માદર.—હમ્મે પુરાતા અંતોં દીઆ, ઉમકો લું ઉગલ,

તાકે ઉમકી કીમત આવે, હોગા બેહતર માલ.—હમ્મે

(અલાદીનકી માદર કાંતુસ સાફ કરને જાતી હુમે જીતનેમે જાન
નમુંદ હોતા હમ્મે, ઉમકો દેખકે આ બેહોશ હોતી હમે.)

(ખુદ રાજાજીકો રખે શાદ.)

ફાંનુસકા જીન.—કીએ યાદ રખું મુજકો ફરમાઓ જીદ.

હએ ક્યા કાંમ મુંજશે બતલાવો જીદ.

મએ ધસ દીએકે તામે ફરમાંન હું,

ગુલામ મએ તેરા દીલસે હરઆંન હું,

અલાદીન.—અએ જીન તું લા ખાંના જાકર શીતાબ,

હએ ભુકસે બહોત દીલ ધજતેરાબ.

તરાહ તરાહકે ખાને લા જલદી યાર,

મીઠાઈ મુતનજન ખીલા નેકકાર.

(એક ખાંનકો મેજ જામોનમેસે નમુંદે હોતી રહે. અલાદીન અપની માદરકો હોશમંદ કરતા હુએ, આર જીન ગયબ હોતા હુએ.)

(પા લાગુ કર જોરી.)

અલાદીન.—શુક હએ તેરા યા રખ,

દી તુંને એ ન્યામત સખ.

ગદાધસે મુજે શાહી મીલી હએ,

એકખાલ જાગે માત અબ.

ખુદયા મેરી શરમ રખીયો તુ ધસદમ,

મુશકીલ પડે મુજપે આ જબ.

બેત.

માદર.—ધલાહી મએ સોધ યા બેદાર હું,

એ હએરતમે કએસી ગીરફતાર હું.

એ ખાને મજેહદાર હએ કાંહાંસે આએ,

અએ બેટા કહો હાલ કાંહાંસે લાએ.

(અરી જોગન હો દરદકી મુખતીલા.)

અલાદીન.—અએ માદર ત કીજીઓ અબ શીફા ગમ,

નસીબ મોરા ચંમકા ખુદકી કસમ.

જો આહું મંગાવું હવે તાકત મુજે,

ખરાબર હવે કાફે કવત મુજે.

(સબ ખાતે હવે; કાનેમે આ દરે બાનેકી આવાજ આતી હવે.)

(એતો મજનુંકી આપ આવાજ.)

અલ્લાદીન.—અથે મા બાનેકી કયસી આવાજ,

જલદી આ તું દેખ જાકે;

ગુલ હવે કયસા શહેરમે હરમીખ,

માહે કાશ કરે કોઇ રાજે.

માદર.—ખેટા હાલ મુજો થે આએ, શાહજાદી આજ શહેરમેસે.—ખેટા.

નાહનેકો જાતી હવે મુએ દરીઆ, કોઇ આપ ન ઉસે લગાએ-શા.

(ગયરત ન આપ તુંજકો કુછ અથે યાર ખેશરમ.)

અલ્લાદીન.—સદ શુકર હુવે તાલએ ખેદાર હમારે,

પોહ મુસતરીસે લાખ ખરીદાર હમાત.—સદ શુકર૦

તદખીર કોઇ નીકાલે તુમ હુનરસે,

તા પોહ માહ નજર પડે એકબાલ હમારે.—સદ શુકર૦

જો હાસો હો જાએ ઉસે દેખનકો હમ,

દીલકો નહીં હવે મખર અખ જીનહાર હમારે.—સદ શુકર૦

(અલ્લાદીન જાતા હવે.)

બાબ દુસરા—પરદા યોથા.

(હમાંમખાંતા નજર આતા હવે ઝોર દરવાજોડે પાંસ સારહસી ચોકી કરતી હવે)

(ગયરત ન આપ તુંજકો કુછ અથે યાર ખેશરમ.)

વજીરજાદા.—શરમીંદા કીઆ હવે મુજકો જો પોહ તાખકારને આજ,

ખેઇજીત ઉસકોખી કરેંગા મએ ખેસુમાર આજ.

કમમ હવે ખુદાકી મએ છોરેંગા ઉસે નહીં,

ઉમકી મદદકો હાવેગી મર એક હજાર આજ.

અમર.—હરગેજ મકાનમે નવું અખ જાને પામિગા,
જખ તગેકે શાહાજીસે ન હુકમ આમિગા.

વલરજાદા.—તું મુજકેખી જાનેદે તેરા મહ્યાન હોવેગા,
મુજસેખી ફાવેદા તુંજસે હરઆન હોવેગા.

(વલરજાદા શાહેજીકે અંગિશાવરી દેને જાતા હુએ.)

અમર.—ઓ પેહલા તું દેતા હુએ રીશવત કીસે માંહા,
અલ દુર હો ન દેખને પાવેગા તુ મકાં.

(આપસમે ઠંડા હોવા હુએ સાહજાદી પેદારા હો જાતી હુએ.)

અલાદીન.—કમિસા પરાએ મકાનમે તું ઝોતા હુએ નાખકાર.

તુંજસા ન પેહલા હોવેગા કોઇ જાનહાર.

અએ જાં ખુદાકે વાસ્તે હુશીઆર જુદ હો,

મુએ અલાદીન જરા અશમ વા કરો.

બહુલબહર.—હા કોનસા અલાદીન આયા કોન જુદતર,

વોહતો નહીં જો મુજકો તુંજુમી દીયા અખર.

(કોસે અલાદીન ઓર વલરજાદેકે બીચ એક બરા ઝગઝા હોતા હુએ.)

બાબ તીસરા—પરદા પહેલા.

અલાદીનકા ઘર.

(દુરસે આએધે ઝાકી મુનકે મથેઆનેકો હમ.)

અલાદીન.—વસક મુજસે શહજાદીકા ખ્યાં ઝ્યા હોવેગા,

એક નજર જો ઉમકો દેખે હોંશ અપને ઝોવેગા—વસકં

જુલ્લ મુંબુલ આંખ નરગીશ. રખ હુએ ચુલ ઉચ માંહકા,

એઆશી માંશુક કોઇ આલખમે ધલાહી હોવેગા.—વસકં

મરી સ પેગાંમ જાએમા બાદશાહકે પાસ તુંમ,

ઉસે શાહી હાંમીતો આરામ મુજકો હોવેગા.—વસકં

(બદલ ગયે નયના રે.)

માહર.—હમારા સુન વાહસી ન હો હોથકો અપને મંબાલ,
કલાંમ અએસા કરીઆ પુરે જો હરએકકો બાએ.—હમારાં
કાંહાં હએ શાહ એર કાંહાં હએ પુરે નીચળત એસી આએ,
આદમી જો શાહે કામીલ હોવે આહી ગળળ હો જાએ.—હમારાં

અલાદીન.— (ઉજાઆલી બધરી રાન.)

અમાજી સુનો એ ખાત, લે જાવો જવાહીર સાથ—અમાં
લાયાયા મ અમ માજી ગારમસે જો.—લે જાવો—અમાં

(જાતે હએ.)

બાબ તીસરા-પરહા દુસરા.

ચીનકે શાહકી દરબાર.

(કયા કમાન અબરને એક તીરે નેજરા મારા.)

શાહ.—આજ જુસે તેરે બચતા હએ તેરા પીયર.

વરન ધસકી ખતા હોતી ન માફ તા હમર.

અખતો શાહજાદી હસે દેજીગા ન હરગીજ વજર.

જુહાંમે હસકે અખ તેરા બેઠા રહે અસીર.

(નયનીદરે માતી.)

ચોપદાર.—સુનીએ હમારી અરજ અએ સુલતાન,

એક જાહકા અવન માગે અગર કહો તા આવે પાંહાં.—સુ

(મારી અંખીઆ ફરકન લાગી.)

શાહ.—મારી ખોદી સમજાવે અથસે ઉમદ લાલ દીપે.—મારી

મતલબ તેરા હએ આરી મુજસે તુ બધાં કર,

હાં જાલદી પાંહાં કહે દે સબ બધારે.—મારી

બેન.

માદર.—મથે અમજ કરતી હું અમ્મે આલી જનાવ્ય,
કરે જન બકશી તો બોલું શીતાવ્ય.
અલાદીન નામ હમ્મે એક મેરા પીયર,
હસે દીનો તુમે બડકી નામવર.
(મથે તો અંખરીઆંસે માફં કતારીઆંરે.)

શાહ.—તોરે બેતેકા જ જ બુલા લારી.—તોરે
હમ્મે કોઇ હાજર મેહુલમે જાકર.
માહાં શાહજાદોકા લે આરી.—તોરે

(નોકર જતા હમ્મે શાહજાદોકા બેલા લે આતા હમ્મે,
બાહ ઉમરે અલાદીનબી આતા હમ્મે.)

(બદલ ગયે નથેનારે.)

અલાદીન.—મંવર ગયો ચેરારે —અમ્મે મારે શાહા,—મંવર.
બેતા નહીં હું શાહકા મમ્મે બાત ફહત હું સુનામ્મે,
ચેરે મુજસે લાખત તોરી ચાકરીકા હાં આમ્મે.
(વોહી રાહ.)

શાહ.—એ ચલ ગયો કહેનારે મુબારક હોવે,—એ ચલ
કપુત જાતકો પુત હોવે હસખ નસખ વોહ સુનામ્મે,
કબુલ હમ્મે મોહુ બેતી મારી પસંદ કર આમ્મે.

બદરૂબદર.—પીદર એ જો મદરવા હમ્મે હમ્મે અલાદીન વાર,
મારા બારા મોરા માજન મારે ગલેકા હાર.—એ ચલ

શાહ.—ખુશ કીઆ એ બેતી મારી મનમેથી એહી બાત,
નામ ખુદ લો મુબારક હોવે હાથસે મીલાવો હાથ.

(શાહ દોનોકી શાહો કર દેતા હમ્મે.)

आप जैथा—परदा पेहुला.

अलादीन का मेहेल.

(अलादीन और अहमदपुर हाथीस दोनें हउये, कमराक सोना कुवा नकर आता हउये.)

(कलसे तुं अकल हो.)

अलादीन.—तेरी दुरकत अक पल मुजको नहीं करार हउये,
अक साआत जुन तेरे जुना मुजे दुशवार हउये.
हउये अलादीन अहे तन धसपे जतुं अहमदपुर,
जान हो न गर असमे तनतो डेर अकार हउये.
गर धजगत हो जजो मअमे शीकारको जाने जं,
हुं रज जो मअमे तेरा आर तुं मेरी मुआतर हउये.

(वाही राह.)

अहमदपुर.—तुंनपर अहमदपुर अअमे पारे सदा अलहार हउये,
हुं रयत मअमे तेरी और तुं मेरां सरकार हउये.
तुम गयेतो जनेज्ज गोयाके जंकी जं गध,
जंनमे न जंन होतातो जंन डेर अकार हउये.
जधअमे शांपा जुदाको पर सेकीन जहद आधअमे,
राहा तकती मअमे रहुंगी अस अली तकसार हउये.

(अलादीन जता हउये अहमदसे आवाज आती हउये.)

अत.

अपनेआर.—(अहमदसे) नया आलीअमे जुसको सेना येराग अअ.
मगर जुना अदलेमे देना येराग अअ.
नीकाला हउये हमने धनदीनो अमे अअपार,
के दोसो हजरेमिं रहे इज्जत पार.
कहो अयेपार कीसने अअमेसा कीआ हउये,
अहे ताकत तो आलीकने हमको दीआ हउये.

સમજતે હવે યોગોં દીવાના મુજકો,

મગર ખુબ જાનીઆ દાનાં મુજકો.

(અંદરો પોકાર થોતા હવે.)

(દીર દીર પુનમ તનન તનનન દેરના.)

બહરૂલબદર.—જા જા હુશુમ હુવન સુન ય્યા બહેના,
ય્યા બહેના ય્યા બહેના.

ખરી ખલકત કયું હવે સારી, સરખે ઉસકે જાકે વારી;

જારી દેખ આરી, ખખર, ખખર.—જાજા

કચ્છેસે ચુણી શચ્છે એચને આચ્છે હવમ હુવી હવે, બુલા કવન
વાહારે વીફાન કરના સરતર સંગ, દીવાના દીવાના.—જા જા

(દેખો દેખો મેહરબા દેખલો.)

અમર.—સુનો સુનો જનાખ સુન લો,

પોહ દીવાના જાની દીપક દેવે નયા માલ લેવે જુની-ટેક

અખજો મરજી હોવે ખારી પોહ હમકો કહીએ કહીએ,

જો કે તેરા હુકમ હોગા વધમાહી કરીએ કરીએ.—પોહ

બહરૂલબદર.—સુન મહેલી હસે લે આરી દીલ રંગ હે સારી.

મન મોહુ હયા જારી જાન મેહુલગી હમારી-ટેક

દીપક છુપા લેવે કસરાક પાસ હોવે હોવન અમલ આર હસે દે ખારી.

(અખનેઝારે બરોવસા નયા કાનુસ લેકે આતા હવે.)

(પીઆરા માસે બોલો કયું ન)

બહરૂલબદર.—મોરા લો એ દીયા જુના નયા દો ખુબ.—ટેક

બધેપાર પુમ ખુબ કરતે હો વાહ કાહ,

છેલ છપ્પીસે હો પુમ ખુબ.—મોરા

(શાહાજાદા જુના કાનુસ દેકે નયા લે જાતી હવે.)

(અગર આં પુરકે શીરાજી.)

અખનેઝાર.—મદદ ઇસમાલ જોગીકી, હુધ હવે ઇનદીનો હમપર,

ફલકપર ખામકા મેરે અમકનેકો લગા અખતર

(શીરુસ શીરુસ હવે જોક જાન કાખલ થોતા હવે.)

ઉડા ઇંચ મેહુલકો તું આફ્રીકકિ સીમત આમ્મે જીન આખ,
મેરા દુશ્મન હુવા મકહુર ખુરી બરમી રહે આખ મુજપર.
(મેહેલ ઉડા જાવા હુએ.)

(શાહ આર વજરનલા ફાખોલ રોતે હુએ.)

(અરી હા મારી પીઆરી નનદીઆર.)

શાહ.—અરી હા મારી પારી દીલાનર,
તોરે સોહરને મુજપર ડારી બલહ આર.
જરે વાંહાં જ વોહ ભાગા હોગા,
પાચ ઉસે વાહાં પકડ કર બારે જવહઆર.

(જાતે હુએ.)

બાબ ચોથા-પરદા ફુતરા.

જંગલ.

(બલોરે પેચ માપે ડારારે રચકો.)

અલાદીન.—ચાલોરે ખુબ એલે શીકાર ધરકો,
હીંમત નીહાયત આવે હમકો—ચલોરે
જવો વાહાંસે તુમ સખ શહેરમે,
આવુંગા મઝમે ફેર ધરકો—હીંમત.

(આદમી લોગ જાતે હુએ કે ઇતનેમે કસરાક આડે હસારેસે કરેલા હુએ વોહ
મેહેલ ઉડા લે ગયા.)

(ગંમસે મેરે બદનસે દંમ.)

અલાદીન.—કહું કર સહું એ રંગો ગમ, દીપક ગવાઝમે બચેલા હું,
મઝમે અઝમેસે જીનેસે ખુદા; હાય ઉઠાઝમે બચે ડાહું.
દીઝમેક કુછખી ગમ નહીં, વોહ આખ આહતે હમ નહીં,
દોલતકી સખ તરાહસે મઝમે, અરમાન લાઝમે બચેલા હું.

મઆશુક મેરી બદરલબદર, ઉઝીઝી હમ્મે મુજકો શીકર,
દાગ હમ્મે સીનેપે મેર, હમ્મે મમ્મે ખામ્મે બમ્મેડા હું.

(અગોસદરો ધોસતા હમ્મે જાનેમે રેવ કાખોલ હોતા હમ્મે.)

અમ્મે જીન મુજકો લોકે ચલ, જીસ જા ગયા મેરા મેહુલ,
અબ દીલસે અપને મમ્મે ઝેલી, અરમાન લામ્મે બથેયા હું.
(દીનોકુ ઉડા યે જાતા હમ્મે.)

ખાખ ચોથા-પરદા તીસરા.

અખનેઝાર કા મેહેલ.

(દરવાજેમે ટટીઆં લાગ રહી.)

બદરલબદર.—અગનીઆં ઝમે જીખામે ફંક રહી,
મખીઆં હમારા મેહુલ કાહાં હમ્મેરે-અગનીઆં
અમ્મે ખુદયા વુ કોઈ લા વાલી,
દીપક દેના બલામ્મે હુઈ.—મખીયાં
(અખનેઝાર કાખોલ હોતા હમ્મે.)

(અબ તોરી ખાકી ચીવ મન બસ ગઈ.)

અખનેઝાર.—અબ મોરી ખારી સપ્પર કર,
તન મન સે લીજે વારી ખારી ખતીઆં કરકે—અબ
નીપત રહે તોરા જીઆ કુઃખ માને,
શાદ રહેા યાંહાપર જાની આજા બરમે.—અબ
(કરવતીઆં લેને દ.)

બદરલબદર.—હટહટ યાંહાંમે જાનેદે, ઝોરે મુજી,
બગલ દગલ તોરી નાર ખાહા.—હટ હટ
કાલા મુખડા ખીલાઉમી અખીઆં.
મંગ રાખો આકી છતીઅનપે.—હટ હટ
(અખનેઝારે મુસેમે અબ જાતા હમ્મે.)

(ધરસે ચાંહાં કોન નીદાંકે લીઝ્મે લાયા મુજકો.)

બદરેલબદર.—કયા ગીરફતારે બલા તુને બનાયા મુજકો,
કર રવા જહદ ચાંહાંસે અઝ્મે ખુદાયા મુજકો,
કબ તલક રંજો મુશીબત ઝમે સહું સદ અફસોસ,
અબતો જામ દેનેકે જુજ હીલા ન પાયા મુજકો.
વસ્લકા કહેતા હઝ્મે હજશી વોહ મુજે આકર અબ,
આહ કયા ખેસવા ચાંહાં લાકે બનાયા મુજકો.
આવેગા મોતકા પયગાંમ સેવા મુજ સામાં,
જાન દે દુગી જરા ભરજો સતાયા મુજકુ.

(અલાદીન ઓર કસચક આંકે મોલતે હઝ્મે.)

(વાહી રાહ.)

અલાદીન—હો ન પજરમુરદા દીલ હઝ્મે યુલશને ખુખી તું જરા,
મઝ્મે અબ યુલયુલકી રવેશ પોંહયા મદદકો તેરે આ.
રાત દીન જુલ્ફ વ રખકા તેરે રહેતાયા ખ્યાલ,
ગમમે દીન કટતાયા ઓર રાતકો આતીથી બલા.
અબ વોહ મુજકે લીઝ્મે ખુબ હઝ્મે તદખીર અઝ્મેજા,
મારના ઉસકો કીસી હીલેસે તું જરેર પીલાં.

(અબનેઝાર ફાખીલ હોતા હઝ્મે અલાદીન છુપ જતા હઝ્મે.)

(સુધ લાગ રહી તોરી આઠ પહેર.)

અબનેઝાર—તોહો ડાર આજબમે મઝ્મે શામો સહર,
નાહીં મોહો કબુલત જાની અગર.
મર ગયો તોરો અલાદીન જાન,
તોહો સાચી સુનાવત હું મઝ્મે ખખર.—તોહો

(ખંજર મારનેકો જવા હઝ્મે.)

(અજી મોહુ મોરે આમ્મે સૈયાં.)

બદરૂલબદર.—હેજી મોહુ ત'મને લામ્મે સૈયાં,
મમ્મે ઊર સગરકો હુધ ખેસખીયાં,
મોરા પીતમકો હમ્મે યાહાં સૈયાં—હેજી
અબતો યાર સુત મોરી તુ' લગતીયાં,
મયે પીલો થોરી જામ,
પુશી કરેંગે તુમ હમ મીલકે, એ હમ્મે રમ્મે થઇયાં—હેજી
(મયેકી જામ દેતો હમ્મે.)

(પાછી રાહ.)

અબનેઝાર.—જીઆ મોરા વારે' તુંજપર અમ્મે જા',
મમ્મે ઇસ પુશીકા કહું કયા સામાં.
દીપક મીલી હમ્મે જાના અમ્મે જા'ન—જીઆ
જહદ બાન સુત લાવો મોગતી જીઆ હમાગ પુશ કરીએ
શાદ કરીએ આજ મોહુકે આકા હુવા હું સૈયાં—જી
(અબનેઝારકો નઝર અસાદીનકો ઉપર પડતો હમ્મે ઇતનેમે
કશરાક પોછેસે આકે અબનેઝારકો જામોતો પતકના હમ્મે
એર માર દાસતા હમ્મે ફાગુસ લે લેતા હમ્મે.)

(સંમજ મન દમહી દમકા મેલા.)

અજબ હમ્મે ગમકા ગમપર જાના,
આજ હમ્મેગા પુશીકા બાના.—ટેકો
તોરી જોરી વાકા ધંધા, હક કરે કારાખાના.
ફાહમંદી દીને હમકો, શાકેર વાકા કહાના—આજ
જાતી દીપક મીલે દાનો, અમ્મેશ હમે હમ્મે હમેસાં,
હમકો અપને મુલક જાના, મહેલ યાંહાંસે ઉથાના.—આજ

તમાસે હવાઈ મીઝલસ.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

શાહાકા મેહેલ.

(શાહજાદા સોના હવા નજર આતા હવે;

એક નૌકર દાખીલ હોતા હવે)

(અપડ બતાકે મુજે દીલ રૂખાને—વોહો રાહ.)

નૌકર.—અહુ સખકા કાફલા આદેસખાને લુટ લીઆ,

ઉઠકે જુલમને સખકો જુઆને લુટ લીઆ.

સહેરકા નુરકા તડકા હરેક તરફ ચમકા,

ગોઆરે દીલકા તેરે શાખકે લેકાને લુટ લીઆ.

તુમારે જાગેસે સખકે નમીબ જાગીંગે,

હમ્મે નીંદકો દીલે ગફલત જીતવાને લુટ લીઆ.

વજીર હમ્મે દરે દાલતપે આપકે હજીર.

કરાંરકો તેરે શકે લેકાને લુટ લીઆ.

(નૌકર ઉશકુ જગાતા હમ્મે, એ જાગે

બોહત ગુસ્સેશે ઉશકુ કહેવા હમ્મે.)

શાહજાદા.—ખરા રહે તું મુજી બદગોહર નાખકાર,

કઈ તેગસે તેરા સોના શીગાર.

ગર્વે તુને નાહક જગાયા મુજે,

સજા હસિકી માઆકુલ અબ મમ્મે દુ તુજે.

અજબ લુટકુ થા ખાબમે ખાબકા,

છપર ખાત આજ પુરજ થા માહતાબકા.

सरासर हमक हम्मै तु पेतभीज,
नहीं गरज तुजसे पदतार कोछि भीज,
उठाया तुने मुजे कयुं हम्मै म्मा मेहया,
भजा वज्र आया उसकु थुला.

(वज्र दाप्पील होता हम्मै.)

वज्र आया तुं आगे सर मुकाकर,
न कयुं तलवार तेज अपणी उठा कर.
शुद्ध सरकु तेरे तनसे कइं भये,
भलुकका आतशे गुरसेमे हुं भये.
मेरी समसीरकी देख आनदारी,
(समसीर भारता हम्मै, वज्र नयन मुका देता हम्मै.)
संभाल अये दुसरे हमलेकी पारी.
(शिरसे भारता हम्मै, आप्नी मुका देता हम्मै.)
नयनक अहे आप्नामे दम हये,
आहा ! हुं दीवाना अजय शोना गम हम्मै.

गजल,

(जुद्ध भये देखुं उदर नजरमे मेरा जो पीतम तुहीं तुहीं हये.—राह)
वज्र-अंक अरज सुन मेरी शाहजदे के, जने आलम तुहीं तुहीं हये;
हरअंकके दीनकी मुरादा मकसद अभीद परहम तुहीं तुहीं हये,
तु नवपेहाले यमन हये सहैका तु नदवये अनशुभन हम्मै सहैका
मुजे अजय हये तुं कयुं गजय हये,
पुशीदरहु अंकदम अये तुं जके जेपाअे आन गुरसेकी कया
सजय हये के जगमे जेगम तुहीं तुहीं हये.
शेहरका तुं शुलवे अनशुभने हये सहैकाके उसकी मम्मै राह तुं,
कुलशा इय पीला मुबारक पाहिर आलम तुहीं तुहीं हये.

तुं तासे दीलका मुने जता दे, गमो आसमका मुण्ण जता दे,
के इसकी ममे राह कुय तीकावुं नो मिसा परहम पुहीं पुहीं हये.

गजल.

(“तरका छेता हये अपसाणी गुलनदाम कही.”—मैह राह.)

शाहजहाँ.—आज यमका था मेरा तालमे पुश काम कही,
हने आध्या परी आयमे आराम कही.—आज०
अयसो असरतका मोछीआ यानो असुआय मुने,
वमिसा छेये मोह/यां न मरनजम कही.—आज०
हाथ अपने मेरी गरदनमे हमायल करके,
पोसा लेतीयी वो भेजायतसेवो गुलशंभ कही.—आज०
साँद कीस पुरनकी गौहर हये तुं कीस दुर्लकी हये,
कुल अगर छेयेतो गुलशनमे भीले शंभ कही.—आज०
धुँड लावेगा न इसको तो कइंगा मये कतल,
धुँडला ताके अये ल भीले धनआम कही.—आज०

गजल.

(“लावेइ आ मनमपरा.”—मैह राह.)

वज्र.—अये गुले जागे धतरन तुं दीलसे अपने गम न आ,
अये मेरे शेरके माहलका दीलमे तुं अपने गम न आ.—देक.
आयमे आके नो परी तुनको असह के दुसगीरी.
कर गध अपने मुण्णतीला दीलमे तुं अपने गम न आ—अये.
परीमिडे मुहक नठगा कौल से धुँडे लाठगा,
इसकु मये लाठगा भीला दीलमे तुं अपने गम न आ—अये.
गुलसा तुं जागजाग रहे साद रहे आ कुराग रहे,
पावेगा तु अपना मुदाआ, दीलमे तुं अपने गम न आ—अये.
(इसकु साय ले जता हये.)

ਆਭਾ ਪਉਲਾ—ਪੜ੍ਹਾ ਦੂਸਰਾ.

ਸਾਹੁਕੀ ਫਰਿਆਰ.

ਗਯਲ.

(“ਅਗਰ ਮਯੇ ਆਗਯਾਂ ਛੋਤਾ.”—ਐਹ ਰਾਹ.)

ਰਾਮੀਰਾਗ ੨.—ਅਗਰ ਆਖਨਾਸਾ ਰਾਮ ਅਪਨਾ, ਸੀਕੰਦਰਕੋ ਦੀਆ ਦੇਵਾ,
 ਤੋਯੇ ਸਹੇਨਸਾਹ ਭੁਧੁ ਧਰਮੀਰ ਉਸੇ ਹਥੇਰਾਂ ਘਨਾਂ ਦੇਵਾ.
 ਸੁਆਧਤਕਾ ਹਥੇ ਘਾਨਾ ਹਥੇ, ਜਰਕਸਾਂ ਸਯ ਜਮਾਨਾ ਹਥੇ,
 ਨੋ ਪਾਤਾ ਗੰਯ ਕਾਹਰੇਸੇ ਤੋ ਐਕਦਮਥੇ ਖੁਨਾ ਦੇਵਾ.
 ਸੁਯਧਤਥੇ ਮੁਯਧਤਥੇ ਜਲਾਲਤ ਐਰ ਜੁਹੁਰਤਥੇ,
 ਅਗਰ ਅੰਗੇਸਯਾਂ ਛੋਤਾ ਤੋ ਐ ਉਸਕੋ ਭਗਾ ਦੇਵਾ.
 ਐ ਰੇਧਤ ਸਾਦ ਹਥੇ ਧਥੇ, ਐ ਮੁਖ ਆਯਾਦ ਹਥੇ ਧਥੇ,
 ਹਥੇ ਹਰਦਮ ਅਫਲਥੇ ਦੀਲਕਾ ਹਰਐਕਕਾ ਮੁਰਾਦ ਦੇਵਾ.
 ਐ ਅਖਨਾ ਮਛੇਲ ਰੋਸਨ ਹਥੇ, ਐ ਮੀਨਲਥੇ ਤਮ ਹਥੇ ਯੁਲਸਨ,
 ਐ ਹਥੇ ਜੁਲਵਾ ਰੋਸਨੀਕਾ ਰਾਤਕੋ ਦੀਨਸਾ ਘਨਾ ਦੇਵਾ.

(ਪਯਰ ਮਾਹਾਨਦੇਕੋ ਖੇਡੇ ਢਾਘੀਲ ਛੋਤਾ ਹਥੇ.)

ਐਤ.

ਸਾਹੁਨਦਾ.—ਕੈਨ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਲੇ ਗਯਾ ਆਖਸ਼ੋਸ਼,
 ਕੈਨ ਐ ਢਾਗ ਦੇ ਗਯਾ ਆਖਸ਼ੋਸ਼.
 ਕੀਥ ਪਰੀਨੇ ਕੀਥਾ ਦੇਵਾਨਾ ਹਯੇ.
 ਕਹੁ ਕੀਰਥੇ ਮਥੇ ਐਹ ਕੁਸਾਨਾ, ਛਾਧ ! ਛਾਧ !
 ਛਾਧ ! ਧੋ ਉਸਕੇ ਘਾਰੇ ਘਾਰੇ ਗਾਲ,
 ਸਯ ਯੁਲਾਥੇ ਥੇ ਉਸਕੇ ਨ੍ਧਾਰੇ ਘਾਲ.
 ਮੁਖ ਘੀਘਡੀ ਧੀ ਛੁਧ ਧੋ ਘੇਹਰੇਪਰ,
 ਧਾ ਥੇ ਉਡੇ ਨਾਗਨੋਨੇ, ਘੁਲੇ ਪਰ,

હાય ઉસ પરીકા અખ પાજી કાહાં,
 હયે પરેસતાં અલુપ જાઉ કાહાં,
 ઉસકી કુરકતમે આહ વ જરી હયે.
 મુશકીલ અખ જીંદગી હમારી હયે.

ગજલ.

(“સમામે દોસ્તો ઇદરકી આમદ આમદ હયે.”—એહ રાહ.)

વજીર.—હું મય શાહજાદેકો લાયા મેરા જી જનતા હયે,
 હયે પરીકા ઇસ્થે સામા મેરા જી જનતા હયે.
 હયે જોર સમાયે નજીમી આર જરદાર હયે શાહ,
 આહીએ ઇનકો બુલાયા, મેરા જી જનતા હયે.
 તા આ ખતલાવે હમે પરીકા અખ, કુચ્છ નાસો નીશાન,
 જીસને દીલ ઇસકા લુભાયા, મેરા જી જનતા હએ.
 તખ્ત આર તાજકા વારીશ હયે વોહ સાહે આલમ,
 ઇસકા ગમ મુજકો ન ભાયાં મેરા જી જનતા હયે.

(નજીમી રમલ દેખકર કહેતા હયે.)

ગજલ

(“કીસી મસ્તકે આનેકી આરજી હયે.”—એહ રાહ.)

નજીમી.—તુમે જીસ પરીકી ગરજ જીસ્તજી હયે,
 સુનો વોહ મહકા નામ માહર હયે.— તુમે.
 પહાડ એક ખડા હયે પરસ્તાનમે આલી,
 વાંહાં દીલ ખુશ આબાદ ખુશખી રંગ હયે.— તુમે.
 મુકામ ઉસપરીકા વોહી હયે વ લેકીન,
 લીલેસમકા વાહા ખતર રખર હયે.— તુમે.
 હયે પહેલી મે આલીશકી બારીસકી સોજીસ,
 તો કુસરેમે દરીયા બસ રખર હયે.— તુમે.

પીછે તીસરેમે હવે ધોડુંકે કાટે,
તો ઓથેમે રાકસકા ગુમ કુખડુ હવે—
હમ્મે ધનશાંકી મુશકીલ વાહાં તગ રસાઈ,
મીસાસે હવાકી અખસ આરગુ હમ્મે—

પુમે.

પુમે.

ખેત.

(“વહ કોન હમ્મે જો તેરા દીલમે મુખતીલા નહી.”—એ રાહ.)

શાહુબાદશ—વાસ્તે જુસકે દીલ મુસતેરીય હવે,
મીલના અખ હસ પરીકા મુશકીલ હવે.
દીલ મેરા દામે મમમે જલતા હવે,
દરીઆ અખ આંખોશે ઉખલતા હવે.
હાથશે સરમે ખાક દાલુંગા,
પાંઉ વહેસતકે નીકાલુંગા.
જુસ પરીકા હવે ધ્યાન આંખોમે,
નાંખમે દંમ હવે, જાન આંખોમે.
ખત્ર મેરા અખ શો ગયા સદ હૈર,
ખાખબી ખાખ હો ગયા સદ હૈર.
મેમત્રા જુદગીશે જુતા હું,
દાગ ખાતા હું અસ્ક પીતા હું.

મજલ.

(“વોહ કોન હમ્મે જો તેરા દીલમે મુખતીલા નહી.”—એ રાહ.)

શાહુ.—અથે નુરે અસ્મ ધતના તાઆસુખ જલા નહી,
ધુંડેસે મુદા કહેા કીસકો મીલા નહી.
આસાન હોગી સખીએ દીવાને મત ખને,
કીયા સરપે અપને વાલીદે મુશકીલ દુસરા નહી.
ધુંડવાકે હસ પરીકા મીલાંબીંગા પુજસે મર,

દેતા હું ફાલ આવી બરોડા મેરા નહીં.

અમે પાશબાનો ધસકી ધસાવત કરો મુઘમ,
મફલત જો કીતો તુમસા કોઈ ના સંભ નહીં.

(સખ જાતે હયે.)

જાળ પહેલા—પરદા તીસરા.

શાહાનશાહુકા દીવાનખાના.

(શાહજાદા ઔર એક નોકર ઘખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

(“આરે હસરત કબર તક દીલપે ખતકતા જાયગા.”—એહ રાહ.)

શાહાજાદા—આરે કુરકત ઉસ પરીરફ ખતકતા જાયગા,
ગુલસને ઉલફતમે ઉસકે સર પટકતા જાએગા.—આરે.

તીરે નીગાહ ઉસને ફેકા હો ગયા સીનેસે પાર,

કશ તક ઇસ જખમકા ઘમાન જટકતા જાએગા.—આરે.

હાય રખ લેતા હું મયે અપને જુગર પર ખારખાર,

કખતલમ એ ગુનચે નાલા ચમકતા જાએગા.—આરે

અએ નીગેખાંન લીખાસે અપના બદલકર મેશ અખ,
ઉસકે પરખત તકએ આશક સર પતકતા જાએગા.—આરે.

(નોકરસે લીખાસ બદલ કરતા હયે.)

ગર મેરા અરમાએ ઉસકો મએ ગીરખાં ચીરકર,

કશ પર આકર વો ગુલઘમાન જટકતા જાએગા.—આરે.

(શાહજાદા ચલા જાતા હયે; શાહ ઘખીલ હોતા હયે, નીગેખાનો

શાહાજાદા આબર હોકર છુડતા હયે.)

ગજલ.—પીલુ.

(“બાહર આઈદે બરદે બાહર.”—એ રાહ.)

શાહા.—મેરા બાર કાંહા યારે ગયા અલાહી અલા હયે,
 નીગેબાને એ તુમને કયા, કીયા અલાહી અલા હયે.
 તુમે તાકીદથી ઉસકી—નીગેબાનીકી કદ ગનથી,
 એ કયસી ગફલત ઔર એ કીયા—હુવા અલાહી અલા હયે—મે.
 મેહલકી રાસનીથી આ—મેરી આંખો તારા થા,
 અંધેરા હો ગયા અફશાય—સદ અલાહી અલા હયે.—મેરા.
 મેરી ઉમેદો યુલબરકા વો—કુલ તારા થા,
 બુદખેકા અસા થાવો—મેરા અલાહી અલા હયે.—મેરા.
 ગયા વો કીસ તરફકી સીતમ—કીસ જા કીસ ખીયાખાં મે,
 મીલેગા હાએ કબ ઉસકા પતા—અલાહી અલા હયે.—મેરા.
 (મય જાતે હાએ.)

બાબ પહેલા—બરદા ચોથા.

એક વીરાના જંગલ

સાહજદા ઘખીલ હોતા હયે)

(“અબખસે આયેથે સાકી સુનકે મયખાંને કો હમ.”—એહ રાહ.)

શાહાજાદા—મુઝે ઘગે ધરક જુનુનને હયે બરગે સમયે જલા દીઆ,
 કે વતનસે અપને નીયાગાનોસે કીસી વલવલેને છોડા દીઆ—મુ.
 મએ કાંહાં એ ધુપએ રહે કાંહાં હયે કદમ કદમપે એ ખારો,
 હયે હરેક આંખેલે અબ લુહુ આંખોસે અપને બહા દીઆ—મુ.
 એ તપથ વ ધુપકી હયે ગજબ કોઆહાને તુકતા અબ,
 કે વેલકી હએ તહરાં તનકો વાંહાં સગે રહેને જલા દીઆ—મુ.

નહી ચલનેકા મુને પાળ હમ્મે નહી રેહનેકા મુને ઠામ હમ્મે,
 વો પરીને રેગકેખતસા અખ મુને ધસ જીહંશે મીટાં દીઆ-મુ.
 ગાયા રંજ હયે મુને ઐર અલમ નહી બુલા તીસ્તમેલી ધશે,
 મયેગમ ઉસકા આકે મરૂંગા અખ હયે ધસ્કને મુજકો મઝા દીઆ
 (જમીપે ગીરતા હયે ધતનેમે એક શીરીશતા નીકલ આતા હયે.)

ગજલ.

(ગમરત ન આધ પુજકો કુછ ચાર ખેશરમ.—એ રાહા.)

ફીરીશતા—કુચ ગમ ન આ ખોદાકા બહોત પુંજપે હયે કરમ,
 તસવીર હયે ઉસકે નામકી રખ વીરદ દંમ બદંમ.
 ફીયાદ તેરી મુનેકે હુવાં મેહરખાન જો વોહ,
 અલાને દાલી મેહર મેરે દીલકો કર નરમ.
 આફરીદ દેવ જીનો પરી રોકસ ઐર તીલસમ,
 રલ જાવે આકે તામે હો ફરમા હોકે અમ.
 દેતાં હું એક અસા મએ કરામતકા પુંજે,
 છોનિસે જીસકે કોહ બને કાહા ખેઅલમ.
 દુટંગે ધસ્સે સારે તીલસમ શાદ હો,
 મત ડરીઆ કીસીશ ખુદાકા બહોત હમ્મે કરમ.

(શીરીશતા અસા દેકે મયેબ હોતા હયે, ઐર શાહાજાદા જાતા હયે.)

બાબ પહેલા ખતમ.

બાબ દુસરા પરદા પહેલા.

પરેસ્તાન—માહાર પરીકા બાગ.

(માહાર પરી ઓર મહેલીઓ પરેસ્તાનકે ખીચ ચમ્પર કરતી હયે.)

ગજલ.

(“મયખશે આયે હયે ઇસદંમ તુજકો સમજનેકો હમ.”—એમરાહ.)

મહેલી—આઈ હયે ખીદમતમે તેદી બયારવી ગાનેકો હમ,
કરતી હયે ચોહુસે આપમમે તેરે સમજનેકો હમ.
મીસલે ખુશખો શેજશે કુસીકી ઉઘાયા યુલખદન,
ચલે ચમનમે ચહેરકો આઈ હયે લેજનેકો હમ.
બુલબુને તુજકો મુખારકખાદી દેવે સુખોહકી,
લે ચલે યુલશનમે તુજકો યુલકે સરમાનેકો હમ.
લેતી હયે બાદે સખા ઓર નુરકો હયે અખ જુહુર,
આંખે કર માખાપકી રેશન હયે સમજનેકો હમ.

ગજલ.

(“કયા કમાન અખરને એક તીરે નેજરા મારા.”—એમરાહ.)

શાહાજાદી—કયું ખોલાતી હો જીગર હમે મેરા પારા પારા,
ખાખમે દેખા એક માહાર હયે પારા પારા.
ખીતવનોમે હયે સફાઇથી કે અહલા અહા,
ચમને દીલકો જલાયા જો નેજરા મારા.—કયું ખોલાતી.
યા વો ઇનસાન કે ખોદાવંદે માહો મહેર મેરા,
નુર દીખલાને ફલક પરશે ઉતરા તારા.—કયું ખોલાતી.
આદમીજાત મેરા હુત ગયા સખરે કરાર,
જીંદગી કરનેકો અખ કયા હયે સહારા ધારા.—કયું ખોલાતી,
શાહાજાદાં વો યુલકામે યુલનદામ હસીન,
જીમકી મુલકોકા શીરતા ફસા હયે મારા મારા.—કયું ખોલાતી

अञ्जल

राहुली.— हकीकत ज्ञापकी हम तुमपे गुजरी जैक सुरतकी,
 के जैक शाहजदे शादी हुध तुम भाहेतीलहतकी,
 हुवा आशक वो तुंजपर ज्यार तुं आशक हुध डसपर,
 दीज्याध आरसी मकसमने ररमे गहायतकी.
 पतनकु छोड ज्यार मा ज्ञापसे मोहो मोड कर आज्जे,
 वो शाहजदने जेर की हर जला राहे मुसीबतकी.
 बाहां तक आ पोंछूंआ तोडकर सारे तीसिसभको,
 भील हुसे हकीकत गरज मुख अपनी छपरतकी.
 तेरे वालीदने सादी तेरी कर दी हुसे खुश होकर,
 गुणुभीसे मुकरर कर आआन खुश मुहरतकी.
 (गती हवे.)

आज्जे दुसरा—परदा दुसरा.

तीलश मे परेस्तां.

(जै स'गी कीलापे जैक ज्यारदस्त जून नीगिजानी करता शीरता हवे
 शाहजद दाज्जील होता हवे.)

अञ्जल

(“कलशे तु जेकल हो बार क्या तुजे आजार हज्जे”— जैह राह.)
 जून.— शाहजदे अपनी कुल तेरा गुलज्जर नही,
 पाया कर नज्जले जवानीसे गुलज्जर नही,
 जै तीसिसभात हवे जूनो परीज्जाका तुं आदमगत,
 बाहां कदम रज्जना तेरे हकमे सज्जवार नही.
 कयुं तुजे आने दीया तेरे अज्जोने,

રાહા વનનમે તેરા મુસ્ક કોઈ ગંમખાર નહી.
 પીસકર ઘાંત નીકાલુંગા મથે આતા તેરા,
 નાના હલવાન કોઈ વુજશા મળેદાર નહી.
 હોગા ફાકાસે એ ફાકા આલી ખા જાવુંગા.
 વીનશનએ ખુ તેરા મુજશે કોઈ જીનહાર નહી

ગજલ.

(વોહી સહ.)

શાહાજાદા.—સરપે સુલેમાન નખી મેરા મદદગાર હયે,
 ઉસને હયે ભિજ મુજે વો મેરા સરદાર હયે.
 સખશા દેખા પરીજીન હયે જલા કૌન ચીજ,
 સખકે લીએ એ અસા સુરતે તલવાર હયે,
 હાથમે મેરી એ અઝા સાએ કરામત હયે,
 પુટે તીલશાન સખ જુસ્શે એ હથીઆર હયે.
 લોકહે પરખતકો આનમે પાણી કરે,
 પાણીકો ફાની કરે ઇસમે એ સસાર હયે.
 રોકનેવાલા મુજે કોઈ નહી પર પુંજે,
 ફરમે જલાતા હું અખ હમમે તું શીનાર હયે.
 પું મેરા ખુખાર થાં આનેકો તેનાર થા,
 તેરશે ફર આઈ કો મુઝી અસા માર હયે.

(જીનકો અસા મારતા હયે, જીન ગીર પરતા હયે, આર તીલસમ પુટ
 નતા હયે, ચુલસતાં તજર આતા હયે. ફુસરા જીન ચોકી કરતા હએ.)

ગજલ—ભયેરવી.

(“અમર આ પુરકે સીરાઝી”—એહ રાહ.)

જીન.—એ રાહે પુરખતર હય થા વુજ કીસપાર કીસારા,
 તીલેસમાને જેહામે શાહાજાદે ક્યું કદમ મારા.

તમ્મજીય હમ્મે મુજે થે હાહમે તીલસ્માતે બહોત હામ્મેલ,
 ઉને કીસ તરેહ તોડ તુ આદમખાદ ખેચારા.
 થે લાખો દેવ જીન આફરીદ તેરે સખ ખુનકે ખાશિ,
 અમંબા હમ્મે ઉનોને રોક કર તુજકો નહી મારા.
 હુધ યાહાં તગ રસાઈ કીમ તરેહ તુ મુજકો રાશન કર,
 દરખશંદા નજર આતા હમ્મે તેરે બખકા તારા.

ગજલ.

(ધશોકામે તેરે કોહુ ગમ.—એહ રાહ.)

સાહુજાદા—દાગે શીરાફે ધરકને, મુજકો દીઆ જો હો શો હો,
 સમ આસા મયને હાયમે, સરપે લીઆ જો હો શો હો.
 હયે જો શુભેમાનવર, ઉનકી મદદસે ખેખતર,
 રાહુ તીલસ્મ મમ્મેને સખ નીરત કીયા જો હો શો હો.
 આસકે મહેલકા હું મયે, રાનીપે મુખતીલા હું મયે,
 જામે મહોખ્યાત ઉચકા, મયને પીઆ જો હો શો હો.
 આ દેવ પરીસે તું મીલા, મહલા તેરા કરે બલા,
 હાલ ગમો આલમ ખયાં, મયને કીયા જો હો શો હો.
 (જીન અંદર જાકે પરો માહરકો ખોલા લાતા હયે.)

ગજલ.

(“નામ જાનેકા ન લે યાર મે મરજગી.”—એ રાહ.)

મહારૂપરી—પુરસીશે હાલ વીશ તેરે ન ગુજર જાગી,
 ન ઇદર જાગી મયે આર ન ઉદર જાગી.
 યાંહાં તલક પોંહાંઆ હયે રસ્તોકા તીલસ્માંતકો તોડ,
 તું ખતાવેગા સખખ ધશકતો ધર જાગી.
 કીસ કરામતસે હુવા પાર, ઉડા રંજો ગોખાર,

હવે તાઆજુબ જો મીષે'ની એ ખખર જાજીગી,
કીસકી ઉલટતકી હવા ખીંચ લાઇ હવે હાં તક,
કેહેકે અખ સોડકે ખુલે હવે પર જાજીગી.

ગજલ.

(“જમ તલમ હો જુ'દગાની યાદે ધલાહી કીજીએ.”—એહ રાહ.)

શાહુજાહા.—૩ખ ઇંદર અથે નવ ખુલે યુલખર શાહી કીજીએ,

હથે બથાને ગાલખા ઇસપર કમાઇ કીજીએ—૩ખ૦

ખાખમે દેખીથી એક સખ ચાંદસે સુરત તેરી,

દેખ જીસકો ૩ખન મુએ નુરે માહી કીજીએ.—૩ખ૦

થી એહી સુરત એહી ચીતવન એહી નાજો નયાજ,

અકલકો કયું કરે જુલા મનજીલે રાહી કીજીએ.—૩ખ૦

ખતકે દીવાના મથે નીકલા બાહદશાહત હોડકે,

આપસે કખતક બથાં રાહકી તખાઇ કીજીએ.—૩ખ૦

જમ હવા દરમુતદા બેહદ મીલ ગયા એક ખીંદરે રાહ,

એક અસા ઉસને દીયા મુકરે ધલાહી કીજીએ.—૩ખ૦

સખ તીલસમાત ઇસકી કસમતસે મીટે પોંહાંચા યાહાં.

મુજપે મહેર અખ અખ ચેરાગે ચસ્મ શાહી કીજીએ—૩ખ૦

(શાહ દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

શાહુ.—મીસલે ખુલખુલ કીસ લીએ આયા તું યાંહાં દીવાને યાર,

હથે ખતી આદમકે મહેજદે હસીને યુલખર.—મીસલે૦

રહેમ હથે ઇફરીદ હથે જીન રેવકે લાખા તીલસમાત,

એ અજબ કયું બચકે આયા ઉનસે તું અથે નામધર.—મીસલે૦

ખસતી આદમકી કાંહાં યુલમન પરેસ્તાં કાહાં,

મશરેખકો મગરીબકી ફરી ફરેસરે તલપારે આર.—મીસલે૦

મતલબ ધસ જા તેરે આનેકા કસા હમ્મે ખતસા મુજે,
જાત જાનેકા ન રખા ખોડ પુને છતહાર—મીસલે૦

ગજલ.

(“અગર યું તું દીલકુ મતાતી રહેગી.”—અ રાહ.)

સાહજાદા—અગર આપકુ ગૈર મેરી રહેગી,
તો અબ માત મુજકો ન ગેરી રહેગી.
જો સહેજાદી હવે આપકી માહપઅકર,
સદા હસકે હસમતશે મરી રહેગી.
હુવા મયે ઉસ્થે આપમે દેખ આપક,
સદા દીલપે ઉમ ગમકી દેરી રહેગી.
મયે ઉમકે બીચે આપા મહેનત ઉદાકર,
હરઅંક હુર ખત ઉમકી મેરી રહેગી.
ઉસ્થે અગર મેયા કરદાંગે મેરા,
તો હરગીજ ન શીરજાન મેરી રહેગી.

(બોલી રાહ.)

સાહજાદી—જો સાહાદીકી ખાત ઉથ મેરી રહેગી,
તો ફૂર કૌલકી ખાત તેરી રહેગી.
જો સાહજાદા મપનેમે દેખાયા મયેને,
અંધી હવે યાહાં ઉમકી દેરી રહેગી.
કહા હાલઅમે તખ દીઆ કૌલ તુમને,
કે નીમખત ધસીશહી તેરી રહેગી.
શા અબ ખીયા કરદા તો દીલસાદ રહેગી,
નહીતો મુસીખત અ પેરી રહેગી.

કરોમે એ અપેક્ષાન ગર મુજબે શાહા,
તો મયનુન લાયક એ ગેરી રહેતી.

(શાહા રાનોત્રી સાથે કર દેખા દેવે.)

મજલ—આસાવરી.

(એકે કહેતાથી લયલી—એહ રાહ.)

સખ. — આજ સાંધે કીધારી હરસુ ચંદા,
મીલકે ગાવો મુખારકખાદ ખહમ.
ખીસા હુઈ આદમીનદશી માહાનકા,
મીલકે ગાવો મુખારકખાદ ખહમ.
શાહાનદી એક પરીઓત્રી માહાનખીન,
શાહાનદા એક બનશાક વો હસીન,
મીલકે ગાવો મુખારકખાદ ખહમ.

તમાશા ખતમ થુક.

સુચના.

આમ્મિ ચોપડી નીચલા ઠેકાણાપરથી મલશે.

કોટમાં—ખજરગેટમાં ચાપુરજી ફરામજી માદનની દુકાનેથી.

ધોબીતલાવપર—એરચશા કરાણીની કમપની.

કાલખાદેવીપર—શરીઆરજી હોરમજી જુઝેલર તથા હંધરદાસ
લાઇબ્રરીમાંથી તથા ગોપાલ નારાયણની ક્રૂંમપનીમાંથી.

પાયધોની—કોલસામોહલાનાં નાકાપર જુમખાખાનાની આમે મર-
હુમ કાજી ઇમરાહીમના બાઇઆની દુકાનપરથી.

ભીંડીખજર—તવાખની મસજીદની આમે હાજીમુઝા નુરદીન ખીન
જવાખાનની દુકાનેથી મલશે.

